

බෞද්ධ සාහිත්‍යය රස විඳිමු

රූ රැසේ අඳිනා ලෙසේ අත් ලෙල දිදී විදුලිය	පබා
රන් රසේ එක් වන ලෙසේ වෙණ නාදනු පා තබ	තබා
කම්පසේ දෙන සර ලෙසේ දෙස බල බලා නෙතගින්	සබා
මම් කෙසේ පවසම් එසේ වර සුර ලඳුන් දුන් රඟ	සුබා

පුවත්පත කියවමින් සිටි මට ගුවන් විදුලියෙන් මිහිරි ලෙස මේ පද්‍යය ඇතුළු පද්‍ය කිහිපයක් ගායනා කරනු ඇසිණි. සුසිල් ප්‍රේමරත්න ගායකයා එසේ මධුර ලෙස ගායනය කළේ වෑන්තෑවේ හිමියන් විසින් රචනා කරන ලද ගුන්තිලයෙහි එන පද්‍යයකි.

සිංහල සාහිත්‍යය දියුණු වූයේ බණ කතා සාහිත්‍යයක් වශයෙනි. පොතපත බහුල නොවූ පැරණි යුගයේ සාහිත්‍ය කෘති සෑම එකක් ම පාහේ සාමූහික ව සවන් දීමේ රූපීය වර්ධනය වන ලෙස නිර්මාණය කරන්නට එදා ගත්කතුවරුන් කළ උත්සාහය අගය කළ යුතු ය. මෙරට සාහිත්‍ය ඉතිහාසය අප හදාරන්නේ රාජධානි පදනම් කරගෙන ය. එක් එක් යුගවල භාෂා භාවිතයත්, ජන සමාජයේ ස්වරූපයත්, නිර්මාණ කෞශල්‍යය හා රස වින්දනයත් පිළිබඳ ව කිසි යම් අවබෝධයක් ලබා ගැනීමට සාහිත්‍ය කෘති අවස්ථාව සලසයි. අනුරාධපුර, පොළොන්නරු, දඹදෙණි සාහිත්‍ය යුගවල රචනා වූ සිංහල සාහිත්‍ය කෘති කිහිපයක් පිළිබඳ ව විමසා බැලීමෙන් උක්ත කරුණු තහවුරු වේ.

අනුරාධපුර සාහිත්‍ය යුගය

මෙරට ඉතිහාසයේ ආදිතම අවධිය අනුරාධපුර යුගයයි. අනුරාධපුරය අගනුවර කොට ගෙන රාජ්‍ය පාලනය සිදු වූ එම යුගයේ සිංහල බෞද්ධ සාහිත්‍යය පිළිබඳ තොරතුරු අටුවා හා වංශ කතාවන්හි සඳහන් වේ. මෙරට පැරණි ම සිංහල බෞද්ධ සාහිත්‍ය කෘති වශයෙන් සැලකෙන්නේ සීහලට්ඨ කථා හෙවත් හෙළ අටුවා ය. එනම් පාලි භාෂාවෙන් තිබූ ත්‍රිපිටක ධර්මයට සිංහල භාෂාවෙන් සපයන ලද අර්ථකථනයන් ය. ඒවා අද දක්නට නොලැබේ. සියබස්ලකර මෙම යුගයට අයත් දූතට ශේෂවී ඇති කෘතිවලින් එකකි. මෙම කෘතිය සාහිත්‍යකරණයට යොමුවන්නන්ට අවශ්‍ය උපදෙස් ලබා දෙයි.

“පෙදෙන් බුදු සිරිතැ - බසින් වත් සිරිත් ඇ.....” යනුවෙන් කෘතිය ආරම්භයේ ම සඳහන් වෙයි. එතැන් පටන් මෙරට නිර්මාණකරුවන් විසින් සාහිත්‍ය කෘති සඳහා තේමා කර ගනු ලැබුවේ බෝසත් චරිතය හා බුද්ධ චරිතයයි. අනුරාධපුර යුගයේ රචනා වූ සාහිත්‍ය කෘතිවලින් අද වන විට ඉතිරි ව ඇත්තේ ග්‍රන්ථ කිහිපයකි. ඒ අතර සිබවළඳ හා සිබවළඳවිනිස යන ග්‍රන්ථය හික්ෂුන් වහන්සේලාගේ පරිශීලනය සඳහා රචනා වී තිබේ. ධම්ම පදයෙහි එන බුද්ධ දේශනාවන්ට ගැටපද හා විවරණ සැපයීම සඳහා කරන ලද ධම්පියා අටුවා ගැටපදය ද විශේෂ ගද්‍ය ව්‍යාධ්‍යාන කෘතියකි.

අනුරාධපුර යුගයට අයත් පැරණි ම සිංහල පද්‍ය නිර්මාණ හමු වන්නේ සීගිරි කැටපත් පවුරිනි. පළමු වන කාශ්‍යප රජුගේ වාසස්ථානය වූ සීගිරිය බැලීමට ගිය ජනතාව එහි කැටපත් පවුරේ ලියා ඇති පද්‍ය ගණන ඉතා විශාල ය. මහාවාරිය සෙනරත් පරණවිතාන මහතා විසින් ඉන් පද්‍ය 685ක් කියවා ප්‍රකාශයට පත්කොට ඇත. ඒ තුළින් එකල ජනතාවගේ රසවින්දන හැකියාව, සිතූම් පැතුම්, සංස්කෘතිය පිළිබඳ ව කිසි යම් අවබෝධයක් ලබා ගැනීමට හැකි වේ.

පොළොන්නරු සාහිත්‍ය යුගය

අපේ රජ දරුවන් පොළොන්නරුව මධ්‍යස්ථානය කොට ගෙන රාජ්‍ය පාලනය සිදු කළ අවධිය පොළොන්නරු යුගයයි. මෙරට සාහිත්‍ය වංශකථාවට අගනා ගද්‍ය පද්‍ය කෘති කිහිපයක් එම අවධියේ දී එක් විය.

අමාවතූර

ගුරුළුගෝමී පඬිතුමා විසින් රචනා කරන ලද මේ කෘතිය බුදුරජාණන් වහන්සේගේ පූර්ව දම්ම සාරථී ගුණය වර්ණනා කරන්නකි.

“බුදුගුණ අනන්ත වන බැවින් නව ගුණ හැම කියත් නොපිළිවනින් එහි පූර්ව දම්ම සාරථී යන පදය ගෙන ද.....”

යනුවෙන් ග්‍රන්ථ ආරම්භයේ හා අවසානයේ කෙරෙන විවරණය ඒ බව තහවුරු කරයි. එතෙක් පාලි භාෂාවෙන් පැවැති දමනකථා දහ අට පිළිබඳ ව ශ්‍රාවක ජනතාවට දැන ගැනීමට හැකි වූයේ ද අමාවතූර තුළිනි.

ධර්ම ප්‍රදීපිකාව

ගුරුළුගෝමී පඬිතුමන්ගේ විශාරද දැනුම ප්‍රකට කරන ග්‍රන්ථය ධර්ම ප්‍රදීපිකාවයි. මෙය පාලි බෝධිවංශය පදනම් කරගෙන රචනා වූවකි. එය බෝධීන් වහන්සේ වටා ගෙනුණු කතාවලින් සංගෘහිත වූවක් ලෙස ද සැලකේ. “ගුරුළු ගෝමීන් විසින් රචනා කරන ලද ධර්ම ප්‍රදීපිකාව නම් බෝධිවංශ පරිකථා නිම්” යනුවෙන් ග්‍රන්ථාවසානයේ සඳහන් ප්‍රකාශයෙන් එය පැහැදිලි වේ.

බුන්සරණ

බුදුරජාණන් වහන්සේගේ නව අරහාදී ගුණ වර්ණනා කෙරෙන අමෘතාවහ විද්‍යා චක්‍රවර්ති නම් පඬිවරයා විසින් රචනා කරන ලද්දකි. බුන්සරණ යන්න මෙම ග්‍රන්ථයට අතිරේක නාමයක් ලෙස යෙදී ඇත. සෑම ජේදයක ම අවසානයේ “බුදුන් සරණ යෙමිසි බුන්සරණ යායුතු” යනුවෙන් දක්වා තිබේ. මෙය බුන්සරණ නමින් හඳුන්වන ලද්දේ එම නිසා ය.

ග්‍රන්ථයේ ආරම්භක පරිච්ඡේදවලින් බුද්ධ චරිතය හා සමහර ජාතක කතා මෙන් ම නව අරහාදී බුදුගුණ හා බුදුරජාණන් වහන්සේගේ දේශනා විලාශයන් පිළිබඳ ව ද විස්තර වේ. මෙය පාලියෙහි ලියැවුණු කතා පුවත් සිංහලට නැගීමක් ලෙසට හැඳින්විය නොහැකි ය. එක්තරා ගීතවත් බවකින් වඩාත් නිර්මාණාත්මක ව මෙම කතුවරයා සිය කෘතිය ඉදිරිපත් කරයි. මේ එක් නිදසුනකි.

“ඒ මිහිරි රුව ඇසූ හෙත් මැ, ඒ මිහිරි හඬ කණූ හෙත් මැ, දකුණතින් ගත් කඩුව බිම වැටී හෙනබවී නොදැනැ, වමතින් ගත් පළඟය වැටී හෙනබවී නො දැනැ, දෙක දෙඅතින් හෙළා ශ්‍රී පාදයෙහි වැදූ වැතිරැ ගොස් ” දකිමි ස්වාමීනි, හැදින්නෙමි ස්වාමීනි.....” (අංගුලිමාල දමනය)

“ඇත ධූලින් වැසී ගිය ඇත්රජ යැ, මෑත සවණක් සණ බුදුරැසින් සැදී ගිය බුදුරජාණෝ යැ, ඇත කෝපයෙන් රත් වැ ගිය යවට වැනි ඇස් ඇති ඇත් රජ යැ, මෑත කරුණායෙන් තෙත් වැ ගිය නිල්මහනෙල් පෙති පරයන ඇස් ඇති බුදුරජාණෝ යැ” (නාලාගිරි දමනය)

මුවදෙව්දාවත හා සසදාවත

සිංහලයෙන් රචනා වූ පැරණි ම ගී කාව්‍ය දෙකක් ලෙස මුවදෙව්දාවත හා සසදාවත සැලකේ. මේ කාව්‍ය දෙකට වස්තු විෂය වී ඇත්තේ මධ්‍යදේව ජාතකය හා සස ජාතකය යි. මෙම කෘතිවල කතුවරුන් කවුරුන් ද යන වග සඳහන් නොවේ. සසදාවතට යොදා ගත් භාෂාව මුවදෙව්දාවතට යොදාගත් භාෂාව තරම් සුමට වුවක් නොවන බව විද්වතුන්ගේ අදහසයි. ගත්කතුවරුන් දෙපළ මහා කාව්‍ය සම්ප්‍රදාය අනුගමනය කර ඇතත් බෞද්ධ මුහුණුවරන්, තම ස්වාධීනතාවන් රැක ගනිමින් නිර්මාණශීලී ව කාර්යය නිම කොට ඇති බව කිව හැකි ය. බුදුගුණ වැනීමේ දුෂ්කරතාව මුවදෙව්දාවත කවියා දක්වා ඇත්තේ මෙසේ ය.

හඟිමි ද මා මෙනෙන් - ගුණ හිමියා කියන්නට
පොහොනෙමි නෙළුඹැ'සිනවුනා - පලඳුත් හොත් තුසර හර

“ මා අනන්ත බුදුගුණ කියන්නට ගන්නා මෙම උත්සාහය නෙළුම් හුයකින් පිනිබිඳු අමුණා පැළඳීමට ගන්නා උත්සාහයක් වැනි ය.”

දඹදෙණි සාහිත්‍ය යුගය

ගද්‍ය පද්‍ය සාහිත්‍ය කෘති සිංහලෙන්, පාලියෙන් හා සංස්කෘතයෙන් රචනා වූ යුගයක් ලෙස මේ අවධිය සැලකේ. සාහිත්‍ය නිර්මාණකරණයේ විශාරදත්වය ප්‍රකට කළ ගිහි පැවිදි පඬිවරුන් කිහිප දෙනෙකුගේ බිහිවීම මෙම යුගයේ දී දකගත හැකි ය. ඔවුහු සිංහල සාහිත්‍යයට ඉමහත් පෝෂණයක් දෙන උසස් නිර්මාණ රැසක් බිහිකළෝ ය.

පූජාවලිය

නව අරහාදී බුදුගුණවල අරභං ගුණය තේමා කරගෙන පූජාවලිය රචනා කරනු ලැබුවේ මයුරපාද පිරිවෙන්පති බුද්ධපුත්‍ර හිමිපාණන් විසිනි. දෙවන පැරකුම්බා රජුගේ ඇමැතියකු වූ දේවපුත්‍රාජගේ ආරාධනාවෙන් මෙය නිමවන ලද බව සඳහන් වෙයි. පරිච්ඡේද 34 ක් ඇති මෙහි ගෞතම බුදුරජාණන් වහන්සේ සුමේධ තාපස අවධියේ දී දීපංකර බුදුරජාණන් වහන්සේගෙන් නියත විවරණ ගැනීමේ සිට පරිනිර්වාණය තෙක් වූ බුද්ධ චරිතය 32 වන පරිච්ඡේදය දක්වා ඉදිරිපත් කෙරේ. පරිච්ඡේද 33-34 හි ලංකාවේ ඉතිහාසය II වන පැරකුම්බා රාජ්‍ය සමය දක්වා විස්තර වේ. පොදු ජනතාවට ගැලපෙන බස් වහරක් යොදා

ගෙන අසන්නන්ගේ ශ්‍රද්ධා හක්කිය වර්ධනය කෙරෙන අයුරින් කතා වස්තු රචනා වී ඇත. බුදුරජාණන් වහන්සේට සිදු කරන පූජාවන් රැසක් පිළිබඳ ව මෙහි විස්තර වීම නිසා පූජාවලිය යන නම යෙදූ බව ද පෙනේ.

සද්ධර්ම රත්නාවලිය

“සද්ධර්මය නමැති මිණිකැට ඇමිණූ මාලය” යන අරුත ගෙනෙන සද්ධර්ම රත්නාවලිය ධර්මසේන නම් හිමිනමකගේ නිර්මාණයකි. පාලි ධම්මපදවිධි කතාව ඇසුරු කරගෙන රචනා වූව ද එය කිසි විටකත් පදානුගත පරිවර්තනයක් නොවේ. සද්ධර්ම රත්නාවලිය පොදු බෞද්ධ මහජනයාගේ අභිලාෂයන් උදෙසා ම රචනා කළ බව ග්‍රන්ථාරම්භයේ දී සඳහන් පාඨයෙන් පැහැදිලියි.

“එසේ හෙයින් යම් කෙනෙක් නුවණ මඳවත් කුසලවිෂන්දය ඇති ව ධර්මාභියෝගයට උපදෙස් ලදින් බණ දැන පින්කම් හැසිර නිවන් සාදාගනින්නම් එසේ වූ සත් පුරුෂයින්ට වැඩ සඳහා සද්ධර්ම රත්නාවලි නම් ග්‍රන්ථයක් කරමි හ.” ග්‍රන්ථයේ අන්තර්ගත සෑම කතා වස්තුවකින් ම එම අරමුණ පිළිබිඹු වේ.

මෙහි දී ගැමි වහරට සමීප වූ උපමා උපමේයයන් බහුල ලෙස යොදා ගැනීමත්, වර්තනිරූපණයෙහි හා අවස්ථා නිරූපණයෙහි දැක් වූ සාමර්ථ්‍යයන් ඉතා වැදගත් ය. ථුල්ලතිස්ස කතා වස්තුවේ ථුල්ලතිස්ස හිමියන් වයස්ගත ව පැවිදි වීම නිසා මාර්ග ඵල ලබා ගැනීමට නොහැකි වූ අයුරු ගැමි ජීවිතයට වඩාත් ළංවෙමින් උපමානුසාරයෙන් දැක්වූයේ “ගොයම් කළ මනා වක තබා පියා කල් පසු කොට කරන ගොයමක් සේ” යනුවෙනි. මෙබඳු උපමා උපමේයයන් රැසක් ග්‍රන්ථය පුරාවට ම දැක ගත හැකි ය. මේ ආකාරයට ගැමි ජනයාට වඩාත් සමීප වහරින් එන කතාන්තර රීතිය ද යොදා ගැනීම උන් වහන්සේට ම ආවේණික වූවකි. සෑම කතාවක් ආරම්භයේ දී ම එම කතාව ඉදිරිපත් කිරීමේ අරමුණත් අවසානයේ ඉන් උගත යුතු පාඩමක් විස්තර වීමෙන් එය පැහැදිලි වේ.

“ගැමි හඳවත් හඳුනාගත් ධර්මසේන හිමියෝ සද්ධර්ම රත්නාවලියෙන් ගැමියන්ට බණ කීහ. සද්ධර්ම රත්නාවලියේ කතා දඹදිව උපන් කතා වූව ද ඒවා මෙරට උපන් කතා පරිද්දෙන් හැඩ ගැස්සීමට ධර්මසේන හිමියන්ට හැකි වූයේ ගැමි ජීවිතයෙන් ලද අත්දැකීම් ඒවාට කැවීම හේතුකොට ගෙන ය. ගැමි හඳවත්වලට ඒවා බෙහෙවින් ආසන්න විය. සද්ධර්ම රත්නාවලියේ පිටු අතරින් මතු වන්නේ පුස්කොළ පොත් සුවඳ නොව ගැමි ජීවිතයේ සුවඳ යි.”

(මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ)

දහම් සරණ

බුත්සරණ රචනා ශෛලියට අනුගත ව යමින් දහම් සරණ ද රචනා වී ඇත. බුදුන් සරණ යෙමි යි බුත්සරණ යා යුතු යනුවෙන් බුත්සරණයෙහි නිතර සඳහන් වන පරිදි ම මෙහි දී දහම් සරණ යා යුතු යන්න නිතර භාවිත වීම මේ නම ඇති වීමට හේතු වී

ඇත. කතුවරයා කවුරුන් ද යන වග නිශ්චිත ව දැක්විය නොහැකි ය. ඇතැම් අය විද්‍යාවක්‍රවර්තීන් ම මෙය ද රචනා කළ බව දැක්වීමට උත්සාහ ගත්ත ද එහි ඇතුළත් භාෂා රීතීන්ට අනුව එය සාවද්‍ය මතයක් බව සැලකේ. සංස්කෘත වචන බහුල ව විශුද්ධි මාර්ගයේ දැක්වෙන ධර්මානුස්ථතිය පදනම් කොට ගෙන දහම් සරණ ලියැවී ඇති බව විද්වත් මතය වේ.

සඟ සරණ

තිසරණ පොත් පෙළේ තෙවැන්න සඟ සරණයි. මෙය ද විද්‍යාවක්‍රවර්තීන්ගේ කෘතියක් ලෙස දැක්වීමට ඇතැමුන් උත්සාහ ගත්ත ද බොහෝ විද්වත්තු එය ද ප්‍රතික්ෂේප කරති. සංසරත්නය කෙබඳු ගුණ ඇති උතුම් පිරිසක් ද යන වග ජනතාවට ඉතා කෙටියෙන් පැහැදිලි කර දීම මෙම කෘතියෙහි තේමාව වී ඇත. ත්‍රිපිටක අට්ඨකථාවලින් සහ විශුද්ධි මාර්ගයෙන් ලබා ගත් තොරතුරු මෙහි ඇතුළත් වෙයි. ඒ නිසා අටුවා කතා හෙළ බසින් කීමට ගත් උත්සාහයක් ලෙස ද මෙය හැඳින්විය හැකි ය.

කවිසිඵමිණ

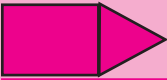
භාරතීය අලංකාර ශාස්ත්‍රය පදනම් කරගෙන නිර්මාණය වූ සිංහලයේ විශිෂ්ටතම මහා කාව්‍යය කවිසිඵමිණයි. කුසදා කව ලෙසින් හැඳින්වුණු මෙය ‘කවිසිඵමිණ’ ලෙස ප්‍රකට වූයේ හෙළ කවිලොවේ වටිනාම කාව්‍යය වූ නිසා ය. මෙහි කතුවරයා දඹදෙණියේ රජකම් කළ දෙවන පැරකුම්බා නිරිඳුන් ය. ග්‍රන්ථය රචනා කිරීමට තේමා කරගෙන ඇත්තේ කුස ජාතකයයි. මේසද්දනය වැනි සංස්කෘත මහා කාව්‍යයක අන්තර්ගත සර්ග බන්ධන ආදී කාව්‍ය රීති භාවිතයට ගනිමින් ශාංගාර රසය දනවන ලෙස රචනා වී ඇති මෙය සර්ග 15 කින් හා ගී 770 න් යුක්ත වේ. එකල කවිසිඵමිණ ඉගෙනීම උගතෙකු වීමේ මගක් ලෙස සැලකිණ.

“කවිසිඵමිණ අපේ පැරණි සාහිත්‍යයේ එක ම මහා කවි වීම නිසා සිංහල සාහිත්‍ය ඉතිහාසයේ ඊට හිමි තැන ද අනිත් කිසි ම සිංහල කවි පොතකට නැති තරමින් ඉහළට ගොස් තිබේ. උගතකුට මහත් ආදරයකින් ද මහත් කැමැත්තකින් ද ඕනෑ තරමට කවිසිඵමිණට හරසර දැක්වීමට පුළුවන්කම තිබීම එහි විශේෂ ලක්ෂණයකි. ගත්කරුන්, පොතේ වස්තුවත්, එහි වැනුමුත්, ඇතුළත් කළ දේත්, කාව්‍ය රසයත්, උපදේශයත් යන මේ සියලු අංගෝපාංගයන්ගෙන් අඩුවක් නොතිබීම කවිසිඵමිණට ඒ විශේෂ ලක්ෂණය ගෙන දීමට හේතු වී ඇත.”

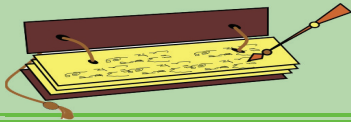
(සිංහල සාහිත්‍ය වංශය -
පුංචිබණ්ඩාර සන්නස්ගල)

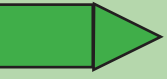
මෙතෙක් අපගේ වර්ණනයට ලක් වූ සාහිත්‍ය කෘති අද දක්වා පැවතුණේ එදා බොහෝ දෙනා ඒවා පරිශීලනය කිරීමට යොමු වීම නිසා ය. මෙරට පැරණි ජන සමාජය තුළ පැවති ආගමික, ආර්ථික, දේශපාලන පරිසරය පිළිබඳවත්, භාෂා භාවිතය පිළිබඳවත් වත්මන් සමාජයට දැන ගැනීමට මේ තුළින් හැකියාව ලැබේ. අනාගත පරපුරට මේවායේ ඇති වැදගත්කම කියා දීමේ වගකීම පැවරෙනුයේ අපට ය. විවේක ලද සෑම විටක ම නිකරුණේ කාලය ගත නොකොට මෙබඳු සම්භාව්‍ය ගද්‍ය පද්‍ය සාහිත්‍ය කෘති කියවීමට පෙළඹීමෙන් අපට හොඳ රසාස්වාදයක් ලබා ගත හැකි ය.

 සාරාංශය

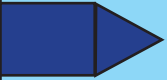
අනුරාධපුර යුගයේ සිට දඹදෙණි යුගය තෙක් රචනා වූ ගද්‍ය පද්‍ය සිංහල බෞද්ධ සාහිත්‍ය කෘති රැසක් අපට උරුම ව ඇත. අනුරාධපුර යුගයේ රචනා වූ කෘතිවලින් බොහොමයක් අවිද්‍යමාන වන අතර සෙසු යුග දෙකෙහි රචිත සාහිත්‍ය කෘති බොහොමයක් ම අද දක්වා දක්නට ලැබේ. බුද්ධ චරිතය හා බෝසත් සිරිත මේ නිර්මාණ සඳහා තේමා වූ බව පැහැදිලි ය. සිංහල බෞද්ධ සාහිත්‍ය පෝෂණයට වඩාත් දායක වූ ග්‍රන්ථ කිහිපයක් පමණක් මෙහි දී හඳුන්වා දෙන ලදී. මේ සාහිත්‍ය කෘති පරිශීලනය තුළින් එදා ආගමික, සාමාජික, දේශපාලන තොරතුරු මෙන් ම තවත් බොහෝ ඉතිහාසගත කරුණු පිළිබඳ ව ද දැනුම ලබා ගැනීමට හැකි වේ. එසේ ම රසවින්දන හැකියාව වර්ධනය කර ගැනීමට ද අවකාශ සැලසෙයි.

 ක්‍රියාකාරකම

1. බුද්ධ චරිතය පදනම් කරගෙන පොළොන්නරු යුගයේ රචිත සාහිත්‍ය කෘති හතරක් හා ඒවායේ කර්තෘවරුන් නම් කරන්න.
2. දඹදෙණි යුගයේ සාහිත්‍ය නිර්මාණකරණයට දායක වූ ගිහි පැවිදි පඬිවරුන් දෙදෙනෙකු නම් කර ඒ උතුමන්ගේ නිර්මාණ හඳුන්වා දෙන්න.

 පැවරුම

සද්ධර්ම රත්නාවලියේ එක් කථාවස්තුවක් තෝරාගෙන එහි එන උපමා උද්ධෘත කර දක්වන්න.